

Jr kapitola 10.

[1] Dome izraelský, slyšte slovo, které proti vám promluvil Hospodin. [2] Toto praví Hospodin: "Neučte se cestě pronárodů a neděste se nebeských znamení, i když se jich děsí pronárody. [3] To, čím se řídí národy, je pouhý přelud, dřevo poražené v lese, výrobek přitesaný řemeslnou rukou. [4] Krášlí jej stříbrem a zlatem, hřebíky a kladivy upevňují, aby to nebylo vratké. [5] Jsou jako strašák v okurkovém poli. Nemluví, musí se nosit, sami neudělají ani krok. Nebojte se jich, nemohou udělat nic zlého ani dobrého." [6] Nikdo není jako ty, Hospodine, jsi veliký a veliké je tvé jméno pro tvou bohatýrskou sílu. [7] Kdo by se tě nebál, Králi pronárodů? Úcta patří jenom tobě! Ze všech mudrců pronárodů a ze všech království není nikdo jako ty. [8] Jsou tupí a hloupí do jednoho, dají se vodit přeludy, pouhým dřevem, [9] tepaným stříbrem dovezeným z Taršíše a zlatem z Úfazu, výrobkem řemeslníka a rukou zlatníkových; je oděno purpurem a nachem, ale vše je výrobek dovedných řemeslníků. [10] Avšak Hospodin je Bůh pravý. On je Bůh živý a Král věčný. Před jeho rozlícením se chvěje země, pronárody neobstojí před jeho hrozným hněvem. [11] Řekněte jim toto: "Bohové, kteří neudělali nebe ani zemi, zmizí ze země i zpod nebes." [12] On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. [13] Když vydá hlas, shlukují se na nebi vody, přivádí mlhu od končin země, déšť provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. [14] Každý člověk je tupec, neví-li, že se každý zlatník pro své modly dočká hanby. Vždyť jeho lité modly jsou klam, ducha v nich není. [15] Jsou přelud, podvodný výtvar. V čase, kdy je budu trestat, zhynou. [16] Díl Jákobův není jako oni, vždyť všechno vytvořil on. Izrael je dědičným kmenem toho, jehož jméno je Hospodin zástupů. [17] Seber ze země svůj uzlík, ty která sídlíš v obležení. [18] Toto praví Hospodin: "Hle, tentokrát začnu metat z praku obyvatele země a budu je soužit, aby to pocítili." [19] Běda mi pro mou těžkou ránu, jsem proboden, raněn. Řekl jsem: Je to nemoc, kterou musím snášet. [20] Můj stan je zpusťšen a všechna má stanová lana zpřetrhána. Moji synové ode mne odešli, nejsou tu. Není tu nikdo, kdo by ještě postavil můj stan a napjal mé stanové houně. [21] Pastýři jsou tupí, nedotazují se Hospodina. Nejsou prozíraví, všechna jejich stáda jsou rozprášena. [22] Slyš, zpráva! Hle, přichází: "Velké dunění ze severní země učiní z judských měst zpusťšený kraj, domov šakalů." [23] Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku ani jistota kroku na tom, kdo jde. [24] Potrestej mě, Hospodine, podle práva, ale ne ve hněvu, abys mě nezničil. [25] Vylej svoje rozhořčení na pronárody, jež neznají se k tobě, na čeledi, které nevzývají tvoje jméno, vždyť pozřely Jákoba, pozřely ho zcela, zpusťšily jeho nivy.